

MARIA BURROW

ROSHOLMIN MURHAT

LIND&CO

ROSHOLMIN MURHAT

MARIA BURROW

ROSHOLMIN MURHAT

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

© Maria Burrow ja Bokförlaget Lind & Co
Kirjan kansi: Laura Noponen
Taitto: Markus Paajala
Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co AB, 2024
KL 84.2
ISBN 978-91-8095-506-5

PROLOGI

Mikko Laine juoksi pitkin rapakoiden täplittämää peltotietä. Yhtäkkiä hän lähes kompastui joutuessaan ottamaan erityisen pitkän loikan suuren rapakon yli. Kesken loikan jokin maassa kiinnitti hänen huomionsa. Jotain pilkisti märän heinäkorren alta. Mikko pysähtyi, kiersi rapakon ja palasi takaisin. Piti kyyristyä alas, jotta näkisi kunnolla, oliko tosiaan kyseessä se miltä se näytti. Maassa oli irrallinen korva! Eikä korva ollut eläimen vaan ihmisen. Mikko tunsu inhon värähtävän ruumiinsa läpi. Hän katsoi ympärilleen, etsien selitystä omistajastaan erkaantuneelle ruumiinosalle. Ketään ei kuitenkaan näkynyt missään, peltoaukea oli hiljainen. Vain jossain kauempana äännähti lintu.

Mikko katsoi korvaa uudestaan. Kyllä, se oli oikea. Ei hän siihen halunnut koskea, mutta katsoi kuitenkin sen verran läheltä, että näki selvästi, ettei kyseessä ollut mikään pilailupuodin tuote. Korvan ympärillä oli hiukan verta. Kenties verta olisi ollut enemmän, jos aiemmin ei olisi satanut. Veren lisäksi ympäristössä ei kuitenkaan näyttänyt olevan muita ruumiinosia tai mitään muuta erikoista. Vain tuo yksinäinen korva. Mikko kaivoi taskustaan kännykän ja nappasi arvoituksellisesta ruumiinosasta puhelimen kameralla kuvan. Sen jälkeen Mikko pisti taas juoksuksi. Hän ei halunnut jäädä paikalle yhtään pidemmäksi aikaa. Olipa korva päätynyt peltotien reunaan miten tahansa, asiaan täytyi liittyä jotain ikävää. Toinen toistaan inhottavampia mielikuvia putkahteli ajatuksiin.

1. LUKU

NELJÄ VIIKKOA AIEMMIN

Vuosien jälkeen Mikko seisoi keltaisen lautan keinuval-
la kannella. Lautta puski aallokossa määrätietoisesti
kohti syrjäistä Rosholmin saarta. Merituuli ja pienet
pisarat pistelivät Mikon kasvoja. Hänen teki mieli mennä
takaisin autoon istumaan, mutta tuuli tuntui virkistävältä
ja ohjasi kehässä kiertävät ajatukset hetkeksi muualle. Oli
outoa palata takaisin kotiin. Miksi olikaan kulunut niin pitkä
aika viimeisestä visiitistä? Olihan saarelle tietysti hankala
päästä. Saari sijaitsi 70 kilometrin päässä lähimmästä man-
tereesta, keskellä Perämeren. Lautalla matka saarelle kesti
hyvällä säällä reilut pari tuntia, huonolla säällä vieläkin
kauemmin. Lautat kulkivat saarelle harvakseltaan, ja oikein
huonolla säällä vuorot peruttiin kokonaan. Miksei hän ollut
käynyt kotona enemmän? Olihan Mikolla tietysti työn puo-
lesta runsaasti kiireitä. Kaikesta huolimatta äitiä olisi pitänyt
käydä katsomassa useammin.

Rosholm. Perämeren toiseksi suurin saari, pinta-alaltaan
parisensataa neliökilometriä. Mutta pieneltä se tuntui silloin,
kun koko elämä rajoittui sen rantoihin. Metsiä, niittyjä, hiek-
karannat heinätuksineen. Kaikki tuntui niin tutulta. Kauan
Mikko oli sieltä halunnut pois ja kuitenkin nyt oli palattava
saarelle. Mikon olo oli toisaalta helpottunut, toisaalta ahdistu-
nut. Oliko kotiinlähtö ollut sittenkään oikea päätös?

Tälle saarelle tulivat ne, jotka halusivat kauas. Ne, joita ahdisti meno kaupungeissa ja mantereella. Saarelle tulivat ka-
lastajat, biologit ja erakot. Merenkävijät ja lintubongarit. Sekä
tietysti seikkailijat ja vaeltajat. Saarelle tulivat ne, jotka halusivat
kävellä saaren pitkillä hiekkarannoilla. Sekä ne, jotka nauttivat
saadessaan harhailla pitkin saaren ristiin rastiin kulkevia met-
säpolkuja. Niissä maisemissa oli Mikko viettänyt lapsuutensa
ja nuoruutensa, käynyt pientä Rosholmin kylän koulua, haa-
veillen poisääsystä ja poliisikoulusta.

Pieni tyttö katsoi auton ikkunasta tihkusateessa seisovaa
miestä. Hetken aikaa he tuijottivat toisiaan, kunnes tyttö näytti
kieltä ja suuntasi katseensa taas alas. Kaikki muutkin matkus-
tajat näyttivät olevan sisällä autoissaan tuulta ja tihkua paossa.
Vielä hetken aikaa Mikko seisoskeli ulkona tuijottaen lautan
mereen tekemiä aaltoja. Lopulta hän kuitenkin palasi istus-
kelemaan Toyotansa penkille. Vielä kymmenen minuuttia ja
oltaisiin saarella.

Sisällä autossa Mikko tunsu tärisevänsä. Johtuiko se vain
viilenevästä illasta ja kylmästä tihkusta? Mikko toivoi tärinän
olevan vain palelua, mutta varmasti sen aiheutti myös hänen
– miten sen nyt edes sanoisi – heikko tilansa? Väsymys? Paniik-
ki? Kokemukset, joista ei päässyt millään ylitse? Mikko tunsu
itsensä luovuttajaksi. Häntä koipien välissä kotiin äidin hoiviin
pakenevaksi raukaksi. Eikä Riitta-äiti edes tiennyt, miksi Mik-
ko oli yhtäkkiä ilmoittanut vierailustaan. Kyllä hän vielä äidille
kertoisi, ajan kanssa. Juuri nyt vain tuntui olevan niin vaikeaa
puhua kenellekään mistään.

Lautta sammutti moottorit ja hidasti vauhtiaan, kunnes
tuntui vaimea tömähdys. Autot lautan kannella käynnistivät
moottorinsa yksi toisensa jälkeen. Punainen, musta ja valkoi-
nen auto lähtivät ajamaan pitkin Rosholmin kylään johtavaa
tietä. Vastentahtoisesti Mikkokin painoi kaasua ja ohjasi Toyo-

tan pois lautalta. Hän ei halunnut kotiin. Mutta minne muuallekaan hän olisi voinut mennä?

Mikko oli saanut lääkärin määräyksestä puolitoista kuukautta sairauslomaa. Viiden vuoden poliisin uransa aikana Mikko oli ollut sairaana tuskin muutamaa päivää enempää. Työ tuntui pitkään juuri siltä, mitä Mikko oli aina halunnutkin tehdä. Ottaa vastuuta ja tehdä jotain jännittävää ja tärkeää. Jotain sellaista, mitä ei pienellä saarella voinut tehdä. Eihän Rosholmilla ollut edes omaa poliisiasemaa. Mikko oli halunnut näyttää maailmalle, mistä hänet oli tehty.

Oliko tämä nyt sitten rangaistus siitä ylpeydestä mitä hän oli tuntenut? Työvuosien varrella oli tapahtunut toki paljon. Ihmiskunta oli näyttänyt nurjan puolensa useaan otteeseen, mutta koskaan aiemmin mikään ei ollut lannistanut Mikkoa. Sanallisia solvauksia oli sadellut, mustia silmiä kertynyt ja naarmuja tullut kerta toisensa jälkeen. Sitten känninen selkäänpuukottaja oli yllättänyt ja muuttanut kaiken. Pilannut kaiken. Puukotuksesta itsessään ei tullut kummoista haavaa. Työt olivat jatkuneet jo viikon kuluttua. Kuitenkin jo muutaman päivän päästä oli ollut sanomattakin selvää, ettei poliisimies ollut enallaan.

Esimies komensi miehen takaisin lääkärille. Ei Mikosta ollut tuollaisena töitä tekemään. Urhea poliisi näki painajaisia. Aina vain sama puukottaja, jonka Mikko huomasi aivan liian myöhään. Unessa Mikko oli kuin puurossa. Pakoon ei päässyt, ja puukko upposi aina vain syvemmälle, kerta toisensa jälkeen. Juuri kun Mikko luuli kuolevansa, hän heräsi yltä päältä hiesssä. Välillä ei uskaltanut nukkua, ja välillä uni ei tullut. Sydän hakkasi, ahdisti. Paniikki hiipi esiin uudelleen ja uudelleen. Mikko ei saattanut ymmärtää, miksi hänen ruumiinsa ja mielensä toimivat häntä vastaan, kun ne aina ennen olivat totelleet häntä ja saaneet pahatkin pojat tottelemaan.

Tavanomainen autoralli laualta, Rosholmin tietä pitkin kotiin tai mökille. Mikko antoi muiden mennä ohi. Mikä kiire hänellä muka oli? Teki mieli viivytellä, välttää äidin kohtaaminen ja kysyvä katse. Keskittyä vain ohjaamaan auto pitkin mutkittelevaa tietä tuulilasinpyyhkijöiden tasaista tahtia seuraillen. Lopulta tutulle tielle kääntymistä ei voinut kuitenkaan välttää.

Puuskittainen tuuli tanssitti taivasta hipovien mäntyjen latvoja. Niiden takaa avautui kotoinen näky: punatiilinen omakotitalo. Keittiön ikkunassa valo ja ikkunalaudalla kissa. Liian pitkäksi kasvanut ruoho pihalla ja äidin rakkaita kukkaistutuksia. Pihakeinu, kottikärryt, ja pihavarasto, jonka ovi repotti samalla tavalla kuin aina ennenkin. Ainakaan ulkoisesti ei mikään tuntunut muuttuneen Mikon ollessa poissa. Kassia olallaan kantaen Mikko käveli verkkaisesti laattapolkua pitkin etuovelle. Riitta avasi oven yllättyen iloisesti kauan kaivatusta vierasta.

– Herranen aika! Ei suinkaan poliisikonstaapeli itse ole tullut kotiin!

Riitan kasvot sulivat hymyyn. Hymyssä yhdistyivät sydämellisyys ja onni oman pojan kotiinpaluusta. Hymyyn sekoitui kuitenkin myös uteliaisuutta ja jonkinlaista varovaisuutta. Ikään kuin äidillinen aavistus siitä, että poika oli kokenut jotain vaikeaa, jonka suhteen täytyisi olla hienotunteinen. Äidillä oli päällä sama punainen neulepusero, jota hän oli pitänyt usein kotona jo monta vuosikymmentä. Mikosta äiti näytti vanhentuneen. Tukka oli harmaampi kuin ennen, ja äidin koko olemus näytti myös laihemmalta. Silmissä välkkyi kuitenkin sama ystävällinen tuike kuin aina ennenkin.

– No tule nyt sisälle sieltä! Riitta hoputti Mikkoa. Äiti ja poika halusivat toisiaan. Sisällä tuoksui jokin liharuoka, ehkä karjalanpaisti. Mikko antoi katseensa kiertää ympäri eteisen ja olohuoneen nähdäkseen oliko mikään muuttunut. Harva asia

oli. Sama vanha kello oli seinällä ja sateenvarjoteline eteisessä. Seinällä riippui perintöryijy ja takanreunuksella olivat kaikki tärkeät valokuvat. Olohuoneen nurkassa lohikäärmepeu ja kirjovehka, jotka olivat kenties muutamia senttejä pidempiä kuin viime näkemällä.

– Onko sulla nälkä? Riitta kysyi.

– No voishan sitä jotain syödä... Mikko sanoi hiukan epäroiden, yrittäen hymyillä. Silmiin oli vaikea katsoa. Nälkä Mikolla ehkä oli, mutta ruokahalua hänellä ei ollut vähään aikaan ollutkaan. Riitta meni keittiöön häääämään. Riisuttuaan määrät ulkovaatteet Mikko istahti olohuoneen sohvalle ja porrotti Meerin turkkia. Kissa kiipesi Mikon syliin alkaen kehrätä. Eläin selvästi muisti tutun ihmisen vuosien takaa. Mikko katsoi ulos hämärtyvään iltaan olohuoneen ikkunasta.

Sadepisaroin koristellut kellertyvät koivut erottuivat hämärinä läikkinä tummaa havumetsää vasten. Hetkeksi Mikko sulki silmänsä. Kissan lämpö ja kodin turva tuntuivat pienen hetken lohdullisilta, vaikka yhtä aikaa oli silti paha olla. Kaaos ihmisen sisällä. Äidille pitäisi kertoa jotain. Ei kaikkea. Ei Mikolla ollut sanoja kuvaamaan mieltä myllerrystä ja pelkoa. Mutta jos ei sanoisi mitään, äiti alkaisi kysellä, tai tekisi mielessään omat päätelmänsä. Mikko avasi silmänsä kuullessaan äidin äänen:

– Tuuhan syömään. Aiotkos sinä kertoa mikä se tällainen yllätysloma on?

Olihan sille hirviölle nimikin: PTSD. Post-traumaattinen stressihäiriö. Sen saattoivat saada sodissa kärsineet tai muun traumaattisen kokemuksen läpi käyneet. Niin, tai sitten tavallisessa työvuorossa oleva poliisi. Naarmusta! Pienestä naarmusta! Itsesyytökset eivät jättäneet rauhaan. Mikko ei tiennyt kumpi oli pahempi: puukotusta seurannut mielenterveyden romahdus, vai sitä seuranneet itsesyytökset ja synkät ajatukset.

Eivät muut romahtaneet niin kuin Mikko. Yhtä läheistä kollegaa, ylikonstaapelia, oli esimerkiksi ammuttu. Puukosta sama kaveri oli saanut kahdesti. Ylikonstaapeli teki silti töitä, usein vielä hymyssä suin. Luonteen heikkoudestako PTSD kertoi? Ja entäpä Riikka. Rautainen naispoliisi. Häinkin oli aivan selvästi lujempaa tekoa kuin Mikko. Ei Mikko tietenkään ollut kaikille työkaverilleen kertonut miksi oli sairauslomalla, mutta varmasti kaikki osaisivat päätellä asian laidan itsekin. Ja kun sana mieleltään romahtaneesta työkaverista lähtisi kiertämään, sitä ei pysäyttäisi mikään.

Illalla hampaiden pesun jälkeen Mikko katsoi itseään peilis-tä. Häntä takaisin tuijotti tuttu, mutta samalla jotenkin vieras mies, jolla oli tumma tukka ja isänsä tummat silmät. Ennen niin terve ja sporttinen mies näytti kovin kuihtuneelta. Kasvot olivat kalpeat. Silmien alla näkyi tummat, huomiota herättävät varjot. Mikko käänsi katseensa pois nopeasti. Millainen zombi hänestä oli oikein tullut! Ja niin lyhyessä ajassa. Mihin entinen Mikko oli kadonnut? Ja ennen kaikkea, miten hänet saisi takaisin?

Ensimmäisten viikkojen aikana Mikko ei poistunut kotoaan mihinkään, ei edes pihalle. Päivät kuluivat väsymyksen vallassa. Yöt olivat viime aikoina olleet unettomia ja pätkittäiset unet painajaisilla kuvitettuja. Mitä ensimmäisinä paluun jälkeisinä viikkoina tuli äidin kanssa juteltua, sitä Mikko ei jälkikäteen muistanut. Ehkä hän vietti aikaa alakerrassa. Kenties katsoi TV:tä. Olo oli niin väsynyt ja hirvittävä, ettei mihinkään muuhun voinut keskittyä. Usein Mikko vain makasi vanhan huoneensa sängyllä horroksenomaisessa tilassa huoneensa ikkunasta ulos tuijottaen. Hän katseli tuulen piruetteja puiden latvoissa, pilvien muodostelmia taivaalla sekä taivaan värien vaihtumista vuorokauden eri tunteina.

Ajatukset kiersivät jatkuvasti samaa ahdasta kehää. Väsyneet hullut ajatukset, joita hän ei olisi halunnut ajatella. Kun

jotenkin saisi napsautettua aivot pois päältä! Jumaliste! Miksei se juoppo voinut survoa veistään saman tien hiukan syvemmälle? Olisi kerralla hoidettu koko homma eikä tarvitsisi kitua. Puukko oli tehnyt pienen viillon Mikon ruumiiseen, mutta välillä tuntui kuin puukko olisi pikemminkin haavoittanut Mikon sielua. Miten se oli mahdollista? Pystyikö sielua haavoittamaan terävällä veitsellä?

Puhuminen äidin kanssa alkoi onneksi tuntua pikkuhiljaa helpommalta. Se tietysti auttoi, että äiti oli hyvä kuuntelija. Hän ei tuputtanut omia mielipiteitään eikä kysellyt liikojia. Oikeat sanat löytyivät molemmilta ajan kanssa. Aika parantaisi. Niin äiti sanoi. Ja tietysti äiti oli oikeassa. Itse asiassa myös lääkäri oli sanonut, että joskus vain aika auttaisi. Ja että parantumista ei pitäisi väkisin kiirehtiä. Toisaalta mitäpä he tiesivät Mikon painajaisista, päiviä kestävästä päänsäryistä ja paniikin tunteista. Itseä syyllistävästä kysymyksistä ja ajatuksista. Miksi tunnen näin? Miksi ajatukset ovat mustia?

– Sauna on lämmin, Riitta sanoi kävellessään pyykkikori kainalossaan olohuoneeseen.

Mikko käänsi katseensa seitsemän uutisista äitiinsä.

– Käy sinä ensin, Mikko sanoi kääntäen katseensa taas uutiisiin. Vaikkei hän oikeastaan niitä edes seurannut.

Riitta lähti huoneesta viedäkseen kuivat pyykki kaappiin ja mennäkseen sitten saunaan. Riitta mietti kuumeisesti, miten voisi parhaiten auttaa poikaansa. Mitä hänen pitäisi tehdä? Vai olisiko paras vaihtoehto vain olla tekemättä? Antaa vain pojalle aikaa olla? Saunan lauteilla Riittaa itketti. Hän heitti kiukaalle löylyä toivoen löylyn sihisevän äänen vaimentavan hänen niiskutuksensa. Mikon ei tarvitsisi tietää suuresta huolesta, jota äiti kantoi pojastaan. Se saattaisi vain pahentaa tilannetta. Riitta mietti, miksi ei ollut vieraillut Mikon luona. Ei Mikko ollut tainnut häntä kertaakaan luokseen kutsua, eikä Riitalla

ollut tapana juuri saarelta poistua. Hänestä oli sukeutunut lähes omavarainen sen jälkeen, kun hän miehensä mukana muutti saarelle. Yhtäkkiä ei ollutkaan kiirettä minnekään, ei tarvetta lähteä saarelta mihinkään. Oliko hän kasvanut liiankin tiiviisti kiinni Rosholmiin?

Laiva keinui keinumistaan puolelta toiselle, ylös ja alas. Laivan kajuutassa istuva hiljainen mies tunsu raivon nousevan pintaan kuin kylmä hiki. Millainen kapinoiva vetelys tuo saatanan tunari olikaan osoittanut olevansa! Laiskojahan ne olivat kaikki, mutta ensi kertaa mies tunsu olonsa uhatuksi. Sitä ei voinut sietää. Maissa kapinallinen saisi tuntea kapinallisen kohtalon. Odotaisipa vaan. Miehen suonissa virtasi viha, ja hänen kädensä puristui taskussa olevan esineen ympärille. Maihin noustua olisi varoittavan esimerkin aika.

2. LUKU

Tuuli repi ja riuhtoi puita illan hämärässä. Myrskyisessä säässä oli vaikeuksien keskellä jotain lohdullista. Sateinen saari hyväksyi kaikki tunteet. Se ei yrittänyt piristää liiallisella auringonpaisteella. Se himmensi valaistuksen hämärän eri sävyiksi säästämään synkkyyttä. Se antoi armottomien aaltojen pauhata ja sateenropinan rauhoitella kireitä hermoratoja. Se piti loitolla muun maailman, juuri nyt sitä ei kaivattu. Se antoi aikaa. Antoi armoa. Ja antoi kärsivällisyyttä silloin kun tuntui, että se oli aivan lopussa.

Ne ystävät, joille Mikko oli ohimennen maininnut kotiin menosta, lähettivät viestejä ja kyselivät miehen vointia. Oikeasti monikaan ei tiennyt sairausloman perimmäistä syytä. Mikon voimat eivät riittäneet ilmoittamaan itsestään muille. Olo oli yksinäinen. Riitta yritti olla tukena, mutta antoi pojan levätä niin paljon kun mahdollista. Kyllä tämä varmasti vielä kömpisi esiin kolostaan sitten kun oli saanut levähtyä tarpeeksi. Oli vain kovin murheellista nähdä rakkaan pojan voivan niin pahoin.

Lopulta Mikko sai tarpeekseen huoneestaan. Hän ei katseleisi enää sekuntiakaan vihreitä auringon haalistamia verhoja. Hän ei tuijottaisi puupaneelikattoa eikä laskisi hyllyllä nököttäviä keltaisia Aku Ankka- kansioita. Nyt riitti! Kiinnittämättä huomiota siihen paljonko kello oli tai mitkä vaatteet hänellä oli päällä Mikko nousi vuoteestaan ja painui suoraan ulos talosta.

Mihin tahansa muualle! Hän menisi mihin tahansa muualle, muttei enää kerta kaikkiaan jaksanut olla kotona.

Oli taas tullut torkuttua koko päivä. Mikkoa ärsytti oma saamattomuutensa. Väsyneet askeleet johdattivat Mikon polkua pitkin rantaan. Myrsky oli yltyvässä ja aallokossa näkyi vaahtopäitä. Mikko huomasi vieressään veneen, joka oli sidottu ketjulla rannassa kasvavaan puuhun. Lukkoa ei ketjussa kuitenkaan näkynyt. Muitta mutkitta Mikko irrotti kettingin puun ympäriltä ja työnsi veneen vesille. Mikko souti hikipäisensä kohti ulappaa, puskien päistikkaa aaltojen läpi. Muutamia myräkistä piittaamattomia lokkeja kirkui yläilmoissa, ja olipa pari lintua tarkkailemassa pienen veneen matkaa ulapalle myös vedestä käsin. Mikko hidasti soutamista vasta sitten, kun sateen piiskaama saari näkyi kaukana. Samoissa maisemissa oli kalastettu isän kanssa, tosin ei koskaan näin myrskyisässä säässä. Kalareissut olivat välillä onnekkaita. Silloin sai esitellä äidille saalista ylpeänä. Toisinaan ei taas tullut yhtään kalaa. Onnellisia reissut olivat olleet aina. Mikko katseli tumman taivaan mustia pilviä ja tunsi pitkästä aikaa jotain muutakin kuin silkkaa ahdistusta. Vasta lähistölle iskevä salama havahdutti hänet lopulta siihen, että oli soudettava takaisin rantaan.

Parinkymmenen kilometrin päässä Mikon veneestä meren aalloilla keinui pieni Larissa-niminen laiva. Laivan kannella seisoi ärtynyt mies toisessa kädessään puhelin ja toisessa savuke. Mies käveli pienessä kajuutassa edestakaisin puhelimeensa puhuen, karistaen aina välillä tuhkat suoraan laivan lattialle. Mies tuijotti myrskyävää taivasta ja tunsi verenpaineensa kohoavan. Taas oli hukattu yksi päivä. Kohta olisi pimeä, eikä silloin voinut tehdä mitään. Ja nuo saatanan nuijat! Olisi pitänyt miettiä vähän tarkemmin ketä palkkasi alukselle hommiin. Noista tyhjäntoimittajista ei ainakaan ollut mihinkään, se nyt

oli selvä. Istuskelivat päivät pitkät pelaamassa pelejä älypuhelimillaan, kun oli oikeita töitäkin tehtävänä.

Merenpohjaa oli nyt haravoitu jo ikuisuus eikä mitään mainittavaa ollut löytynyt vieläkään. Pelkkää roskaa. Pari tyhjää hylkyä ja yksi auto. Niin, olivathan ne typerykset onnistuneet löytämään vanhan kuplavalokkarin. Liekö uponnut sinne talvella, kun autolla oli ajettu liian heppoisella jäätillä. Tai ehkä joku torvi oli onnistunut kaahaamaan kaaran suoraan laiturilta mereen. Mutta tietenkään ei löytynyt sitä mitä etsittiin! Mies lopetti kiukkuisena puhelun ja paiskasi kännykän suutuspäissään kajuutan seinään. Myrsky pakotti lopettamaan etsinnät tältä päivältä. Tänään ei kerrassaan mikään mennyt suunnitelmien mukaan!

KAISLIKON pitkät korret taipuivat punaisten kumisaappaiden alla aiheuttaen vaimeaa kahinaa ja raksahtelua. Nuori nainen eteni vaikeakulkuisessa rantamaastossa hitaasti, mutta määrätietoisesti. Naisen katse kohdistui kolmeen lintuun, jotka uivat aivan rannan tuntumassa. Piti olla varovainen mutta nopea jos aikoi saada niistä kuvan. Ei menisi enää kauan, kun muuttolinnut jättäisivät saaren koko talveksi. Sitten pitäisi taas odottaa kevään paluumuuttajia. Vaikka tietysti talvellakin saattoi tarkkailla talvehtimaan jääneitä lajeja. Aryn sormia nipisteli kylmässä tuulessa. Kylmät kädet puristivat kameraa, ja kohottivat sen valmiiksi laukaisuun. Kuului vaimea naks. Ja toinen, ja kolmas. Täydellistä!

Amya hymyilytti. Moni varmasti piti häntä ihan kajahtaneena. Paratiisisaarelta kylmään Pohjolaan vapaaehtoisesti muutaneena kummajaisena. Täällä hän kierteli koleana syysaamuna räpsimässä kuvia rantapusikoiden linnuista, kun olisi voinut

Poliisikonstaapeli Mikko Laine palaa lapsuudenkotiinsa Rosholmin saarelle haavoituttuaan työtehtävässä. Rauhalliseksi tarkoitettu sairausloma saa yllättävän kääntein, kun Mikko tekee juoksulenkillä kammottavan löydön. Pian läheiseltä leirintäalueelta alkaa löytyä ruumiita.

Kalamieheksi kutsuttua murhaajaa jäljittäessään Mikko Laine joutuu palaamaan lapsuusvuosiinsa. Mökiltä löytyvät viestit, jotka vuosia sitten sukellusmatkalla kadonnut isä on jälkeensä jättänyt, nostavat pintaan muistoja. Kun Laine kaiken kukkuraksi tapaa saarelle Uudesta-Seelannista muuttaneen Amyn, joutuu poliisimies punnitsemaan sitoutumisensa syvyyttä. Keneen Mikko Laine voi oikeastaan luottaa ja ehtiikö hän selvittää murhaajan henkilöllisyyden ennen kuin kalamies saa haaviinsa lisää uhreja?

Rosholmin murhat on oululaisen Maria Burrowin esikoisdekkari ja poliisikonstaapeli Mikko Laineesta kertovan rikosromaanisarjan ensimmäinen osa.

WWW.LINDCO.SE • 84.2 • ISBN: 978-91-8095-506-5

KANSI LAURA NOPONEN • KANNEN KUVAT SHUTTERSTOCK

